

Júlia

Sedela som pri otvorenom okne v kaderníctve. Na dopoludnie sa nikto neobjednal. Bola som sama a miešala som si horúcu kávu. Hrnček mi doslova páčil prsty.

Hlavu som si oprela o stenu a sledovala som mamičku, ktorá cez priechod pre chodcov nervózne tlačila kočík a pravou rukou ťahala asi trojročného chlapčeka. Poznala som ju z videnia. Na tom nie je nič zvláštne, v tomto meste sa všetci poznajú – ak aj nie po mene alebo podľa bydliska, určite sa už všetci niekde stretli. To je na betón.

Pozrela som sa do kockovaného zošita, kam sme si písali objednaných klientov. Tri trvalé, dve farbenia, všetko známe tváre, chodia k nám už roky. Prvá mala prísť o jedenástej, dovtedy mi ostávali ešte tri hodiny. Zosilnila som hudbu a zamienila si, že budem mať skvelý deň, budem sa cítiť dobre a nezačnem sa ľutovať. Bude to super deň! Syn sa konečne vylízal z chrípky a mohol ísť do školy. Tomáško sa zobudil s dobrou náladou, písal si, keď odchádzal z domu. Aj ja som si písala. Jednu starú hitovku, ktorú som počula na odpustkových slávnostiach pred niekoľkými mesiacmi, a stále som ju z tej svojej pochabej hlavy nevypustila.

Nepáčilo sa mi, keď bol salón prázdny. Mala som rada, keď tu boli aj ostatné baby a klebetili, keď si hostia podávali kľučku, keď to tu žilo. V tom upršanom, sivom čase nebolo trčať osamote v salóne veru žiadnou výhrou.

Prelistovala som televízny program, zakrúžkovala som si všetko, čo sa mi videlo zaujímavé, a rozhodla som sa, že večer o ôsmej si pozriem fajn romantickú komédiu. Tomáška uložím skôr, uvarím si čaj a zababuším sa pri telke. Urobím si romantický večer. Fero bude celý týždeň na nočnej alebo má oddnes dennú? Ani neviem. Aj keď nemá službu, doma nebude. Keď sa ho pýtam, kam ide, len povie, že o práci nesmie hovoriť. Fero je policajt, a nie hocijaký, je na vysokom poste. Vlastne je ten jeho post nepodstatný, veď sa hocikedy môže zmeniť. Či má ozaj toľko dôležitej práce, mu niekedy verím, a niekedy zas nie. Keď ženská robí v malomestskom kaderníctve, kde sa v kuse tliacha len o tom, kto koho s kým práve podviedol, vôbec nemusí byť paranoidnou stíhačkou, aby si spočítala, že ak všetci chlapi v meste zahýbajú, tak medzi *všetkých* patrí aj jej manžel.

Pravdaže by mi prekážalo, ak by sa moje podozrenie potvrdilo. Vytrhala by som tej štetke vlasy, a stopro aj Ferovi! Ale pokiaľ sa o tom nedozviem, nemôže ma to trápiť.

Kriste, aké klišé! Presne ako tie, ktorými sa neustále oháňajú dôchodkyne. Rozdávajú rozumy a nevyžiadané rady.

„Keby som tak ešte raz mohla byť mladá!“ nariekajú stále.

My im pritakávame, sušíme im vlasy, no v skutočnosti ich nikto nepočúva.

Aby som zabila čas, obliekla som sa a pozametala chodník pred salónom. Zapálila som si, poutierala parapet a do

vrecka som si nazbierala zopár gaštanov. Odkedy mám dieťa, strávila som zberom lesklých kamienkov a drobných pokladov priam roky. Nemohla som odolať ani krásnym, okrúhlym gaštanom.

Vrátila som sa do salónu, prezula som si papuče a pozrela som na hodinky. Deväť hodín, päť minút. Zdalo sa mi, že už bude viac. Tie dve hodiny, čo som tam do príchodu prvej klientky mala stráviť osamote, sa vliekli ako celá večnosť.

Uvarila som si ďalšiu kávu, opäť som si zapálila a cez okno som pozorovala mesto. Gréta – jej syn chodí s Tomáškom na angličtinu – vraví, že je to nudná diera.

„Nie sú tu hory, more, žiadne jazero, ba ani len les či park s košatými platanmi. To všetko tu chýba,“ sťažuje sa večne a má pravdu. Nič také tu nie je.

Je tu však dobrá pôda, urodí sa tu hádam hocičo. Ovocie sladké ako med, stromy sú ním obsypané aj bez postrekov, čerstvé paradajky a paprika priamo zo záhrady! Celé leto si na nich hodujeme. Nie je nič lepšie, ako si zo stromu odtrhnúť broskyňu, utrieť chlpatú šupku do nohavíc a zjesť ju rovno na mieste.

Veľmi sa mi cnie za dedinou. Práca v záhrade mi vyhovuje oveľa viac, než sa len tak presúšať na šiestom poschodí v paneláku a klebetiť so susedou zdola o tom, ako zriedkavo suseda zhora vešia bielizeň.

Fero o tom nechce ani počuť, vraj nebude dýchať ten smrad z hnoja. On je mestský človek, najkrajším trávníkom je preňho asfalt a najpraktickejším vynálezom sú podľa neho umelé kvety. *Drbneš bo na terasu a kým bo ne-*

*odfúkne nejaká víchrica, bude ti kvitnúť aj bez polievania, vra-
vieva mi.*

Ako som si tak snívala o malom vidieckom domčeku, vza-
du zazvonil telefón. Volala Erika, moja kolegyňa. Vravela,
že prechladla a že dnes nepríde, poprosila ma, aby som vy-
bavila dve z jej klientok. Hovorila potichu s roztraseným
hlasom. Plakala.

„Si v poriadku? Určite si len prechladla?“ pýtala som sa.

„Jasné. Ako obvykle, veď vieš,“ povedala, keď sa hovor
zrazu prerušil.

Zmeravela som. Položila som slúchadlo a dlho som hľade-
la doľba. *Ako obvykle* – opakovala som si Erikine slová. Bolo
mi jasné, čo sa zasa stalo. Že si na ňu ten hajzel zasa dovolil...

Schmatla som kabát, obrátila tabuľku s nápisom *Orvorené*
a zamkla salón. Rozbehla som sa k Erike. Kým príde prvá
hostka, mám ešte dve hodiny, dotedy to stihnem. Musím
ju vidieť, zistiť, či je v poriadku, či je živá. Až na rohu som si
všimla, že som len v papučiach. Zabudla som si prezúť či-
žmy, tak som sa náhlila. Aj kabát som si držala zovretý len
rukami a bežala som mestom. *Len nech nenarazím na šéfkú, len
nech ju nestretnem* – opakovala som si ako mantru.

Bola hmla, hnusné počasie, na uliciach nebolo takmer ni-
koho. Že začína pršať, som si uvedomila až pri pohľade na
dáždniky a kapucne, aj vlasy som mala už mokré. Po vrec-
kách som hľadala papierovú vreckovku, aby som si utrela
tvár. K ich bloku som dorazila asi o desať minút. Srdce mi
búšilo, pichalo ma v boku a biele ponožky sa v papučiach
celkom zašpinili. Zbadala som sa vo vchodových dverách –

šminky sa mi roztiekli po tvári, špirála sa premiestnila na spodné viečka, rúž sa rozmazal... Zazvonila som na ich zvonček a potom znova a znova, no darmo, nikto neotváral. Mala som aj plán B: rad radom budem zvoniť susedom, aby sa šli pozrieť, čo sa deje u Čiernych, a aby ma pustili dnu.

Zrazu sa za mnou objavil jeden stredoškólák a v ruke zvieral veľkú kľúčenku. *Skvelé, keď otvorí, prešmyknem sa dnu...* pomyslela som si. Vyletela som hore schodmi a zabúchala som im na dvere.

„Erika, viem, že si tam, otvor! To som ja!“

Na ten rámus však otvorila len suseda od naproti. Stará pani na mňa civela, z jej pohľadu bolo zjavné, že vie, prečo som prišla.

„Nie sú doma. Odišli,“ povedala.

„Kam?“

„To neviem.“ Stála vo dverách, ani sa nepohla. „Videla som aj Eriku. Odchádzali spolu. Bola v poriadku. Teda... viete ako to myslím. Išla po vlastných.“

Prikývla som. Ani sama neviem, prečo vo mne jej slová vyvolali takúto reakciu. Ďalej tam postávala, v ruke zvierala kľučku poloootvorených dverí. Suseda od naproti – pomyslela som si. Každý večer počúva besnenie, vrieskanie, nadávky a trieskanie toho hoväda.

Jeho statné chlapské päste rozbíjajú okná, niekedy mlátia a lámu kuchynskú linku a inokedy zas Erikine kosti.

„Počkajte,“ povedala susedka, vošla do bytu, v čomsi sa prehrabávala a vrátila sa s dáždnikom.

„Toto si vezmite. Bude pršať až do večera. Ešte sa vám zide.“ A strčila mi do ruky kockovaný skladací dáždnik.

Bolo mi jasné, že jej ochota nepatrí mne, ale Erike. Možno si tým niečo kompenzuje, možno si chce upokojiť svedomie, že Erike nebežala na pomoc, keď ju potrebovala. Nezavolala políciu, neposlala tam manžela, nech sa s tým hajzlom porozpráva ako chlap s chlapom, že toto sa nerobí... *Ženy nebijeme, ty hovädo. Čo ju mlátiš? Veď má päťdesiat kíl aj s posteľou, ty zmrď!*

Dáždňik som si vzala a poprosila som ju, nech Erike povie, aby mi zavolala. Nemo prikývla. Zrejme toho mala už aj ona plné zuby. Ako dlho sa to dá vydržať? Každý večer počúvať, ako ten hajzel mláti svoju ženu... Zatiaľ sa na nič nezmohla, nemala odvalu, no teraz sa už hádam odhodlá. Vyjde, zaklope im na dvere, bude do nich trieskať, kým ten skurvysyn neotvorí a povie mu svoje.

Určite sa niečo stalo, možno zazrela Eriku a zhrozila sa. Azda už k tomu viac nebude ľahostajná.

O pár minút som bola späť v salóne. Len čo som z dáždňika striasla kvapky vody, vpadol dnu mladík premoknutý na kožu. Pozdravil sa, vyzliekol si kabát a vtedy som ho spoznala. Bol to náš starý zákazník Andrej, ktorého som vždy strihala na päť milimetrov. Aj teraz chcel rovnaký strih. Posadil sa do kresla a všimla som, si, že ma pozoruje. Bola som nervózna, rozrušená a možno sa zľakol, že mu zastrihnem do ucha. Na moment sa naše pohľady stretli v zrkadle, no potom som sa odvrátila.

„Všetko v poriadku?“ spýtal sa, na čo som len zahabkala, že jasné, že je to len počasím, že ma bolí hlava, asi to bude migréna.

Potom som naňho zrazu všetko vysypala. Ani sama nerozumiem, prečo to zo mňa vyletelo práve vtedy, no povedala som mu o svojej priateľke, že ju pravidelne mláti manžel, ktorý je navyše policajt. Ako ten môj. Viackrát som svojmu mužovi vravela, že by mal zakročiť, niečo s tým urobiť, lebo Eriku ten grázol nakoniec zabije. Vždy to tak dopadne. Fero ma však vždy odbil, vraj je to ich vec a nemám sa do nich miešať. Vraj sa pomeria, sami si to musia vyriešiť. Tu však nie je čo riešiť. Akoby to nestačilo, ešte sú aj kolegami. Ferovi je to všetko dvojnásobne nepríjemné. Je to zúfalá situácia, políciu predsa zavolať nemôžem, čo by som im asi tak povedala... Prídte rýchlo, váš kolega mláti manželku? To určite! Erikini rodičia bývajú len o dva bloky ďalej, raz k nim už ušla, ukryla sa tam aj s obomi deťmi. Trvalo iba dvadsať minút, kým ich našiel a strieskal ju opaskom, aby si všetci dobre zapamätali, že bez jeho povolenia nikto nikam chodiť nebude. Deti to videli. Jemu vraj nikto hanbu robiť nebude. Čo je to za choré zviera?!

Sama som neverila, že si vyliavam dušu cudziemu chlapovi. Andrej ma vzal za ruku a jemne ju stisol. Hrialo ma to pri srdci. Ani neviem, ako dlho sme tam stáli a držali sa za ruky, až som sa začala cítiť trápne. Čo ak niekto cez okno zbadá, že stískam ruku mladému fičúrovi?

Rýchlo som ho pustila, vzala si nožnice a upravila som mu odstavajúce vlasy okolo uší. Boli drobné ako uši dieťaťa. Mäkké a pokryté jemnými chlpkami, podobali sa viac na synove než na manželove.

Andrej dlho mlčal, bolo mi jasné, že hľadal tie správne slová. Ja byť na jeho mieste, tiež neviem, čo povedať. Asi

som radšej mala byť ticho, celé je to ošemetné... Chcel sa len dať ostrihať, a ja naňho vychrlím toto.

„Viem, aké to je. Cítiť sa bezmocne. Keď chceš pomôcť, no nevieš, ako na to,“ ozval sa napokon a v zrkadle sme si hľadeli do očí.

Natiahla som sa po kefku a oprášila som mu z krku drobné zostrihané vlásky. Vonku lialo, kvapky sa z parapetu odrážali na okno a plastové nástenné hodiny hlasno tikali.

Tik-tak, do príchodu objednanej klientky mám ešte desať minút, tik-tak, najvyšší čas to celé zabaliť, tik-tak, toto už je viac než strihanie za pár drobných, tik-tak, práca na pätnásť minút, a tento chlapík tu sedí už hodinu. Tik-tak, stačilo.

Prudkým pohybom som z neho strhal plášť a prešla som ku kase. Nablokovala som pánsky strih a umývanie.

„Dvadsať korún,“ oznámila som mu.

Vytiahol peňaženku a zaplatil.

Cez okno som sledovala, ako roztvoril dáždňík, schoval sa podeň a vybral sa v tom lejaku smerom do centra.

Na chrbte mi naskočili zimomriavky. Striaslo ma. Myslou my prebehlo, že ak by to bol film, teraz by som za ním vybehla, chytila ho za rameno, zavolala ho späť na horúci čaj, vyložila tabuľku s nápisom *Zatvorené*, zatahla žalúzie, aby nás nik nevidel, držala jeho nežné ruky a vyrozprávala mu všetko, čo som posledných dvadsať rokov – alebo možno ani nikdy predtým – nemala komu povedať. Hovorila by som o strachu. O dusivom pociťovaní bezmocnosti. O túžbe, že raz z tohto pochmúrneho zapadákov odídem.